

Skatteobjekt og beskatter det, men bruger Summerne daarligt, saa er det efter min Mening ikke en Vinding, at man tager saa meget som muligt af dette Skatteobjekt. Hvis man, som det ærede Medlem for Sæby mener, at det var nødvendigt for overhovedet at faa Indkomst- og Formueskatten ind i vort hele Skattesystem, at man giver Hartkornsbesidderne den Erstatning, som her er Tale om, saa mener jeg rigtignok, at det var en Fordel, om den Skat, som man saaledes fik ind, og som i sit Princip er god, var saa lille som mulig. Thi desto lettere vilde det jo senere blive at lægge mere paa til en fornuftig, retfærdig og demokratisk Anvendelse. For saa vidt var Reedtz-Thotts Formue- og Indkomstskat med dens 5 Millioner, for en Del til Lettelse for Hartkornet, bedre end den nuværende med dens Beløb af 9 Millioner. Thi det er klart nok, at havde vi den Gang nøjedes med en saadan lavere Indkomst- og Formueskat, saa var det lettere at faa den forhøjet til Anvendelse til et demokratisk Formaal, f. Eks. til en Toldreform, end nu da vi straks fra første Færd udskrive den med de 9 Millioner, med et større Beløb. Altsaa, for mig er dette, at Indkomst- og Formueskatten er bleven større og større, fyldigere og fyldigere i og for sig ikke nogen Fordel; det hele beror paa Anvendelsen.

Det ærede Medlem synes mærkelig blind for den store Forringelse, som er sket i de 6—7 Aar, hvori vi have forhandlet Skattelovene, en Forringelse paa ganske væsentlige Punkter, en Forringelse, som ogsaa gør, at den Kritik, der fremsettes fra Socialdemokratiets Side, nødvendigvis maa blive skarpere og skarpere. Thi Lovene ere demokratisk set blevne ringere og ringere. Der er for det første det uhyre Tilbageskridt, at Toldreformen er gaaet til Bunds, er falden fra under Vejs. Det er indrømmet fra mange Sider her i Salen, at det er jo et uhyre Tilbageskridt. Da vi første Gang her i Salen — jeg sad her ikke den Gang, men mine Partifæller stemte for den da foreliggende Skattereform — stemte for de Reedtz-Thott'ske Skattelove, skønt vi ogsaa den Gang kritiserede dem i mange Henseender, stemte vi tillige for en Toldreform — ikke for en Brændevinsskat, men for en Toldreform — samtidig med, at vi stemte for de direkte Skattelove. Disse Love, som nu foreligge, efter at Toldreformen er falden bort, ere af det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) forleden karakteri-

serede saaledes: „en ensidig Skattereform, som kun hjælper den mere bemidlede Del af Samfundet.“ Det er skarpe Ord; og jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem for Æbeltoft — han var dog ikke nær saa begejstret som det ærede Medlem for Sæby — alligevel kan være saa velvillig, som det ærede Medlem var, naar man erklærer det for at være en ensidig Skattereform, der kun hjælper den mere bemidlede Del i Samfundet. Det samme blev gentaget af det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen), og det samme sagde i Virkeligheden det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen), det er sagt af en hel Række Talere her i Tinget. Det er en uhyre stor Forringelse, her er foregaaet, det er blevet en ensidig agrarisk Skattereform, i Stedet for, som oprindeligt tænkt, en Reform baade til Fordel for Hartkornsbesidderne og til Fordel for den almindelige Befolkning.

Men der er jo andre væsentlige Forringelser. Formaalet med den Reedtz-Thott'ske Skattereform var ganske vist at hjælpe det overbebyrdede Hartkorn, men Vejen, ad hvilken man vilde gøre det, var gennem Kommunerne. Det ærede Medlem for Sæby kan ikke være blind for, at der er en Væsenforskel mellem det at bruge Kommunerne som Mellemlid og saa at foretage Skattelettelserne direkte. Der var et Princip, og jeg vil sige et ganske sundt og fornuftigt Princip, i den Reedtz-Thott'ske Tanke, som ogsaa var Miquels Tanke i den preussiske Skattereform, den Tanke at overføre en Del af de direkte faste Statsskatter til Kommunerne for derigennem at hjælpe disse. Det blev meget stærkt fastholdt baade af Hørring og Lüttichau og meget stærkt fastholdt af Fler-tallets daværende Ordfører, den nuværende højtærede Kultusminister, at Formaalet med de Reedtz-Thott'ske Skattelove var at komme Kommunerne til Hjælp i deres Nød og Trang — saaledes udtrykte han sig. Det var Meningen den Gang. Ganske vist skulde særlig det overbebyrdede Hartkorn hjælpes derigennem, men det betød ogsaa noget for den almindelige Befolkning, at Kommunerne blev bedre i Stand til at leve deres gode kraftige Liv, at gennemføre kommunale Reforme o. s. v. Det, at Kommunerne — i hvert Fald efter visse Menneskers Mening den Gang — ere stærkt overbebyrdede, sætter dem i Stampe, det hindrer dem i at udfolde et frit og kraftigt kommunalt Liv; lettede man dem ved at overføre en Del af Statsskatterne, fik ganske